

PREGAR SENZILLAMENT

per JOSEP M. SOLER

La Regla de sant Benet no conté cap tractat sobre la pregària, ni en dona cap definició. Simplement indica quines són les disposicions interiors fonamentals perquè el monjo arribi a la pregària autèntica, tant quan és a l'ofici diví com quan prega en privat o fa lectura espiritual (la *lectio divina* de la tradició monàstica). De fet, aquests tres elements són aspectes complementaris d'una mateixa realitat, del col·loqui personal amb Déu viscut en l'Església. Són tres tipus de pregària que es fecunden mútuament. Tots tres es fonamenten sempre en l'Es-criptura i es mantenen a través de l'Es-criptura.

Els instruments de l'art espiritual que la Regla descriu no són sinó una exposició d'allò que és necessari per a aquest diàleg. És una preparació que, evidentment, no acabarà mai i, per tant, s'haurà d'anar fent simultàniament amb la vida mateixa de pregària. Aquest grup de capítols (del 4 al 7) explica quin treball ha de fer el monjo per correspondre a l'obra que Déu fa en ell. És un treball que té per finalitat viure lliure de tot egoisme i de tot pecat per buscar la vida de fe i tenir un cor pur. A mida que vagi progressant en aquest treball, estarà més disponible i més obert al diàleg amb Déu que és la pregària. Aleshores Déu prendrà més i més la iniciativa, li eixamplarà el cor i el farà progressar en la dolçor de caritat. És sobretot en els capítols 19, 20 i 52 on sant Benet dona les actituds bàsiques que condueixen a la pregària autèntica.

El primer element és la humilitat. Però entesa en el sentit ampli de tota una actitud de vida tal com sant Benet la descriu en el capítol 7. Una actitud que prové de sentir-se petit i pobre davant Déu, però confiant plenament en ell passi el que passi perquè coneixem el seu amor.

El segon element és «una donació ben pura». És a dir, el do d'un mateix, el deseiement, amb una disponibilitat total per adherir-se a la voluntat de Déu sense condicions. I, també, la gratuïtat per saber *perdre temps* per Déu.

El tercer és que no cal parlar molt, perquè no serem pas escoltats per l'abundor de paraules o per la bellesa dels nostres raonaments. Només la puresa de cor i la compunció faran que la pregària sigui agradable a Déu. Darrera aquesta afirmació de sant Benet hi ha l'ensenyament de Jesús a l'evangeli: «Quan pregueu, no us desfeu en paraules com ets pagans... que bé prou sap el vostre Pare de què teniu necessitat...» (Mt 6,7-8). Quan la pregària és confiada, plena d'abandó en mans de Déu, no necessita gaire retòrica, n'hi ha prou d'entrar senzillament a la cambra i parlar confiadament al Pare. L'important és la profunditat de la nostra donació.

El quart element és la puresa de cor. Ser net de cor o arribar a la puresa de cor consisteix a viure a fons l'esperit evangèlic, i, per tant, a abstenir-se de tota mena de vicis i de pecats, i a practicar la caritat. La puresa de cor s'adquireix per la vivència de l'amor i amb la docilitat a l'acció de l'Esperit Sant que ens treballa des de dins.

10 de febrer – santa Escolàstica

El cinquè element és la compunció. La compunció no consisteix en un acte aïllat de penediment, sinó en la consciència que som febles i pecadors però al mateix temps perdonats i estimats de Déu. El fruit de la compunció no és la inquietud o l'angoixa, sinó la joia i la pau, perquè fa augmentar l'amor envers Jesucrist que ens salva i ens allibera del pecat. En darrer terme, la compunció és fruit de l'amor.

A primera vista, després de resseguir breument el camí que sant Benet proposa per a l'oració, pot semblar que arribar a una pregària així és molt difícil. Però en el fons no ho és tant. Perquè la pregària és un do de Déu que no depèn dels nostres esforços. Es cert que cal treure tots els obstacles i totes les opacitats que dificulten l'acció de Déu en nosaltres; a això van encaminades precisament les indicacions de sant Benet. En darrer terme, però, la pregària és fruit del do de Déu que fecunda la resposta de l'home, una resposta que ha d'estar feta de docilitat a l'evangeli, de generositat, de caritat. Per això es pot dir que cal una certa preparació per a la pregària. La Regla no parla, però, d'una *tècnica* de pregària, tot i que una certa tècnica, o uns certs mètodes poden ajudar a pacificar l'esperit i a centrar l'atenció. No en parla perquè la tècnica i els mètodes no són la cosa més important. La pregària n'està més enllà... o més ençà! La pregària cristiana no és mai fruit d'un mètode o d'un esforç humà, sinó do de l'Esperit a tot aquell qui s'obre a Jesucrist.